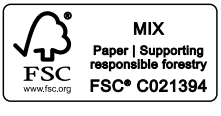
Melody Farshin

MIZERIA

BONNIER
CARLSEN

MIZERIA
Copyright © Melody Farshin 2018
Omslagsbild: Ailin Mirlashari
Omslagsformgivning: Caroline Linhult
Sättning av Bonnier Carlsen
Bonnier Carlsen
Box 3159, 103 63 Stockholm
info@bonniercarlsen.se
www.alskapocket.se
Tryck av ScandBook, EU 2026
ISBN 978-91-7981-717-6
Tryckning 1

1

Tvillingsyskon i UFC-match

Ali

DET VÄRSTA MED att ha en tvillingsyster är att hon snor dina kläder. Oblygt och utan skam. Jag köpte en helt ny Adidasjacka förra veckan som jag inte hunnit använda. Letade efter den som en åsna och var ser jag den? På Aichas snapchat, med blomsterkransfilter på, hon dödade jackan. Den är heeelt guzzifierad nu. Jävla tjuv.

Har sagt åt henne så många gånger, men hon garvar och säger att jag kan låna hennes kläder också. Det värsta är att hon känner sig cok rolig när hon säger så.

Jag ska ta hennes bästa sneakers och gömma dom bara för att jiddra med henne. Det kommer ge henne panik i tre stabila minuter innan hon hittar dom, både hon och mamma har någon skum superkraft som gör att dom hittar allt.

Mamma säger alltid att vi hade krig redan när vi låg i magen, hon såg fötter flyga till höger och vänster när vi sparkades. Aicha låg överst, hon tror att det betyder

att hon är cok viktig, men jag föddes tjugo minuter före henne och det betyder att hon ska respektera sina äldre.

Hennes rum är kliniskt rent, ändå hittar jag ingenting, var är hennes skor ens? Mitt rum ser ut som grottan där dom hittade Saddam Hussein, medan Aichas rum ser ut som en importig variant av ett perfekt Instagramrum.

Mina väggar har medaljer från sporten, hennes har diplom redan från grundskolan. Aicha har alltid varit värsta Einstein i skolan, jag är bra men Aicha är bättre. Mamma försöker alltid pusha mig och vill att jag ska prestera bättre.

Jag minns hur jobbigt det var för henne att se till att vi hade en bra skolgång när vi var yngre. Hon fattade ingenting av utvecklingssamtalen, för läraren sket i att ta allt på enklare språk, och mamma skulle aldrig erkänna att hon inte riktigt förstår. Jag utnyttjade sönder det, sa att stökig betydde driftig osv. Har dåligt samvete över hur mycket jag hasslat min egen morsa.

Mina betyg är bra, men jag hade svårt för att sitta still ibland och matte har alltid tagit längre tid för mig. En gång satt både mamma och pappa uppe med mig hela natten och lärde mig liggande stolen. När jag kom till skolan dagen efter, helt stolt, så garvade min lärare åt mig och gjorde ett stort rött kryss över sidorna vi arbetat med. När mamma såg det samma kväll tog hon åt sig fett

mycket. Har aldrig sett henne känna sig mer keff. Hon vägrade hjälpa oss med läxor efter det och ifrågasatte alltid sin egen kunskap. Vilken skitlärare som beter sig på det viset, är det inte hennes uppgift att se till så att jag lär mig?

Jag hittar inte Aichas sneakers men det trillar ut en bild från hennes garderob, ett foto från min och Osmans omskärelsefest. Viiiilka miserabla ansikten. Både jag och Osman ser heelt ledsna ut, i kjol för att kunna vädra, medan Aicha står cok glad i mitten med fett stort smajl och tappade tänder. Jag var sex år när jag omskars men jag minns det klart och tydligt, än idag får jag kalla kårar av att känna lukten av desinfektionsmedel.

Vi hade gått hem till Osman en dag och det var inte som att föräldrar avbokade allt och planerade barnvänliga aktiviteter när dom fick barnvakta andras barn. Dagens ärende var att omskära Osman och jag antar att dom fick någon ”kom två, betala för en”-deal. Hans mamma tog med oss helt utan tvekan till någon undergroundlokal här i området och Aicha fick vänta utanför.

Jag såg paniken i hennes ögon när jag kom ut ur rummet, helt svettig, och jag sa åt henne att vara glad över att vara tjej. Än idag brukar hon säga att det var den enda dagen hon varit tacksam över att vara tjej. Alla andra

dagar hade hon gärna bytt roller utan att ens behöva betänketid. På själva festen var hon cok glad. Så glad att det var irriterande. Det är så med syskon, din misär är deras glädje.

När hon inte får göra något som jag får så blir jag coook glad. Hon ser fett ful ut när hon blir sur och jag har alltid min segerdans redo. Det är som en konstant beef, och just nu har hon överläge. Skiner på sin snapchat med min nya Adidas utan att skämmas. Jag måste tappa ketchup på hennes vita sneakers så det blir jämnt.

Spiderman med noppade ögonbryn

Aicha

TVÄTTDAG HEMMA HOS oss innebär att alla ska lida. Mamma förvarnar alltid dygnet innan, säger att vi inte får gå någonstans dagen därpå och är som ett återkommande alarm om det som du inte kan snooza bort. Jag förstår henne ändå, hon har haft problem med ryggen länge nu och tvättdag är en påfrestning. Pappa jobbar hela dagarna så det blir vi som får vara avlastningen. Som idag, hon väckte oss 6 på morgonen på en lördag för att vi ska sortera tvätten. Hon stormade in på Alis rum som i en razzia och kastade hela tvättkorgen på honom när han vägrade gå upp och skvätte vatten på mig utifall att jag skulle få för mig att ta en halv minut på mig för att vakna till. Alis mun stinker nyvaken. Mammas hets med att hinna till tvättiden är som om jorden ska gå under.

Mamma är en stolt och stark kvinna som vägrar erkänna när hon faktiskt behöver hjälp, så hon lägger upp det som att hon gör *oss* en tjänst genom att lära oss om livet.

Jag antar att hon har rätt. Men att vi som nioåringar fick hantera hennes samtal med Försäkringskassan och andra myndigheter handlade inte om att lära oss någonting, det handlade mest om att vår svenska var bättre än hennes. Jag minns hur jobbigt det var för henne att utkonkurreras i språk av sina egna barn. Hennes självförtroende har sjunkit för varje år, även om hon inte vill ge sken av det.

Hon har alltid sagt till oss båda när det är saker som behöver göras, men så fort det handlar om hushållsgöra så förlitar hon sig mer på mig än på Ali, vilket alltid har lett till tjafs mellan oss. Ali har chillat kant fett glad efter att ha hackat en gurka och fått beröm för det, som att han vunnit Nobelpris, medan jag fortfarande har disken kvar och bröd att baka. Hon kommer från en annan generation men jag gillar ändå inte att Ali lär sig det tänket. Han är lat av naturen och kommer aldrig insistera på att hjälpa till för att avlasta någon. Han vill helst ha någon som masserar hans fötter för att maximera hans chilleri.

Han hamnade på akuten en gång när han skulle öppna en burk med bönor. Han fick värsta jacket i tummen och det var blod överallt, som att han varit med i krig. På riktigt, jag kunde inte ens tycka synd om honom när han skrek som om han höll på att föda barn. Hade jag skadat mig på en konservburk så hade jag snarare fått en utskällning för att jag ens tänkt tanken att göra frukost från burk.

”Såhär fina ögonbryn?” Jag kollar på Ali som plötsligt gått från ett ögonbryn till två. ”Sen när tog dina unibrows skilsmässa?”

Ali blir defensiv och låtsas vara helt inne i att ta av påslakanet.

”Vad snackar du om, dom ser ut som vanligt.”

Ali har blivit mer och mer medveten om hur han ser ut, men han skulle aldrig medge det. Som att inte dom förvånade ögonbrynen i hans panna avslöjade honom nog, jag hittade också hans grova neandertalar-hårstrån på min rosaprickiga pincett.

”Absolut, precis som vanligt” säger jag sarkastiskt. Han släpper inte blicken från sina Spidermanörngott som han har haft sen han var barn och fortfarande får leva med. ”Moses separerade röda havet, han kanske råkade toucha dina ögonbryn också såhär i efterhand.”

Ali kastar sin kudde mot mitt ansikte. Vi är uppvuxna med att mobba varandra brutalt, men på senare tid har han tagit åt sig mer än vanligt. Jag brukar fråga honom om han fått sin mens och det gör inte saken bättre.

”Jag ångrar att jag ens ville ha dom här Spidermangrejerna när jag var liten.”

Hela Alis rum är dekorerat med Spidermangrejer, han älskade det när han var liten. Han önskade sig allt som hade med Spiderman att göra vid varje födelsedag ända

tills han fyllde tio. Problemet var att det inte hamnade på rea förrän han fyllde tretton, och morsan gick loss.

Plötsligt var han en tonåring med ett rum som såg ut som ett barnkalas, och morsan är låst på att han måste använda allt så länge trådarna håller.

Mitt rum är fullt av hjärtan och blommor, jag hade ingen talan där heller. Hjärtan för att mamma alltid hypeat den så kallade drömprinsen som yani ska komma en dag, och blommor för att alla mammor har fetisch för växter.

Jag plockar upp den femte smutsiga Intersportstrumpan som Ali har knöglat in mellan madrassen och väggen i sin svettiga säng. ”Vad är det här? Stashar du strumpor i sängen, eller? Du har ögonbryn som en kronprinsessa, men strumpor som en DT.”

Ali plockar upp strumporna och pressar dom mot min näsa. Hur kan en människas fötter ge ifrån sig en så äcklig lukt? Min brors fotsvett är anledningen till att jag aldrig kan äta ost. Får kväljningar av bara tanken, för lukten påminner för mycket om hans äckliga fötter, som nu toppas med välpolerade ögonbryn.

Tvättstugeterapi

Mamma Mona

OM DEN SOM bokat resterande två maskiner inte dyker upp inom trettio minuter efter avsatt tvättid så är det fritt fram för andra att ta dom. Mona står redo med full last och kollar på klockan. Trettioen minuter över och ingen syns till, glädjen är större än vid en jackpot.

Trots tvättid en gång i veckan så räcker tre maskiner aldrig till, hon behöver samtliga fem för att kunna bli klar utan stress. Ali och Aicha brukar hjälpa till när dom kan, dom känner till ryggbesvären hon haft sen tvillinggraviditeten. Hennes man Hussein arbetar dubbla pass och har knappt två lediga timmar för vila per dag innan han får fem timmars sömn och gör sig redo för nästa skift. Idag är hon ensam i tvättstugan, och börjar genast grubbla.

Hon saknar sitt tidigare liv. Med middagar, vänner, festligheter och högtider som firades på riktigt. Trots att hon höll dom bästa middagarna och var en mästarinna

på att underhålla sina gäster med sitt varma bemötande är förutsättningarna helt annorlunda idag. Däremot så har hon något nu som hon aldrig kunnat drömma om i sina yngre dagar – sina två bedårande barn.

Dagen då ultraljudet visade att det var två hjärtan som slog kommer hon aldrig att glömma. Hon visste att hon väntade barn och var mentalt redo, men hon hade inte anat att hon skulle berikas med två samtidigt. Aicha, som låg överst i magen, tryckte på mot hennes revben konstant under graviditeten. Ali kom ut först, trettio minuter senare kom Aicha. Dom trettio minuterna har Ali alltid använt mot sin syster, sagt att hon måste respektera dom äldre. Hon blev så förbannad som liten, men Mona brukade trösta henne med att Aicha fick ligga närmast hennes hjärta under hela graviditeten.

Det är inte lätt att uppfostra jämnåriga barn, busigheten var konstant och dom hade alltid varandra vid sin sida, hundraprocentigt lojala så fort dom ställt till med något. Dom var omöjliga att separera som barn, dom sprang runt som en sammansatt tornado ända tills dom blev tonåringar.

Idag är relationen annorlunda. Ali agerar kontrollpolis och storebror medan Aicha håller tyst om sitt liv. Dom stänger in sig i varsitt rum, enda gången dom ses tillsammans nu är vid middagen.

Tidigare såg Mona alltid Aicha när hon såg Ali, idag måste hon leta på olika håll. Det är bra att dom blir egna individer, men det är svårt att hänga med i deras utveckling. Förut hade hon nummer till alla deras vänners föräldrar, nu vet hon inte ens namnen på alla deras vänner. Dom gick från att vara som siamesiska tvillingar till att aldrig veta var den andra håller hus.

Hon lägger in kläderna i torktumlaren och kollar på Adidaströjan som dom delar på. Besattheten vid detta märke, Mona ser ingen skillnad på den här och den hon köpte i hemlandet, som dom skrattade åt. Tydigen är det jättestor skillnad på om det är tre streck eller fyra. Ju fler streck desto bättre ju.

Hon plockar upp en liten midjeväska och kollar fundersamt på den. Aicha har alltid sagt att midjeväskor är för tanter och sagt åt Mona att inte använda en, nu har hon plötsligt gått och köpt en.

Mona skakar på huvudet och känner sig övertygad om att hennes egen känsla för mode är underskattad.

Lojalitetsbröder

Ali

HUR SNÅLA VAR inte vi som snodde tuggummi som kostade en krona. Och hur snål var inte kiosk-amo som var redo med sitt basebollträ varje gång vi kom för våra lågbudgetbax. Ett tuggummi värt en krona att dela på, planetens minst ambitiösa snattare. Jenka också, äckligaste smaken.

Det sjuka med Osman är att vi gick från att växa upp i samma hem till att tvingas umgås i smyg. Våra mammor var bästisar som tuggade stadigt som riktiga gossip girls. Aicha var alltid avundsjuk på min och Osmans vänskap, hon kände sig utanför och önskade att hon hade haft en tvillingsyster istället för mig. Osman är den enda i orten som känner till hemligheten att Aicha brukade sätta hårspännen i mitt hår och måla läppstift på mig när vi var små, bara för att få veta hur hennes tvillingsyster skulle sett ut. Varje gång hon sa att jag skulle vara ful som tjej så kontrade jag med att säga att det var för att

jag liknade henne. Ingen förstår vår syskonirritation som Osman, för den är likadan mellan oss. Samtidigt som jag dör för min bror så vill jag knocka hans panna ibland för han är definitionen av en åsna. Han är en waste of brain. Så snabblärd och smart den killen, han vaskar sin intelligens på knas.

Osman var bara tio år när hans föräldrar skilde sig. Det var ett helvete för honom, fastän han var så liten. Han och hans mamma bodde hos oss i nästan ett år innan mamman gifte om sig med en man i Göteborg. Shuno verkar vara knäpp på riktigt, han har sett till så att Osman och hans mamma knappt har kontakt. Så fort hon blev gravid med hans barn så slutade hon komma till Stockholm, och med tiden så slutade Osman att åka till Göteborg.

En gång träffade mammans man Osman utan att mamman visste om det. Han sa att Osman påminner för mycket om hennes förflutna, att det är bättre om han håller sig till den person vars ansikte han bär, sin egen pappa. Jag har inte hört Osman kalla henne för mamma sen den dagen. Hon tolkade det som att han distanserade sig, som en följd av skilsmässan. Han blev vuxen samma dag, som trettonåring, men ingen duktighetsvuxen som deklarerade och grejer.

Han blev en arbetsvillig trettonåring, fylld av irritation

och besvikelse, en grabb som inte bangar på något. Han fick snabbt en becknarkarriär, gick från Spidermantröjor till Guccitofflor över en natt. Hans irritation var tydlig, och hans empati byttes till en iskall personlighet. Jag ser fortfarande spår av hans empati vid olika tillfällen, men det är som att han skiftar i personlighet. Han är den som springer efter alla mostrar i området för att hjälpa dom med tunga kassar ända fram till porten. Men i nästa stund så ser han jobb som jobb och säljer till folk som han vet inte borde konsumera mer.

Hans pappa jobbar dag och natt för att klara av att försörja Osman på egen hand. Han är vaktmästare på dagen och busschaufför om natten. Han är en vandrande zombie som konstant frågar efter te. Jag vet inte om han tror att det kan göra honom pigg, inte ens kokain hade väckt honom. Han är cok sliten amo.

Fastän Osman är mammas bästa väns son så förbjöd hon mig så småningom att umgås med honom. Hans pappa verkade tro att Guccitofflorna var svarta Ica Maxitofflor med ett streck på, men min mamma hade tydligen kollat upp Osmans uppgradering. Jag vände upp och ner på huset den dagen hon sa att vi inte fick ses mer. Hon påstod att han är en dålig influens och att han skulle dra ner mig i samma skit. Mamma är mer gata än man tror, att hon ens kan se sånt, men hennes förbud påverkade

mig inte för fem öre. Ingen kan ta min bror ifrån mig, inte ens morsan. Även om det inte är uttalat så vet hon att vi har hållit kontakten.

När jag och Osman var små brukade vi alltid skjutsa varandra i kundvagnar. Den ena körde och den andra satt i. Det gav oss illusionen av körkort och den självförtroendeboosten var sjuk. Vi trodde vi var kungar med kundvagnen, försökte haffa guzzar genom att erbjuda skjuts.

Vid nedförsbackar kunde båda hoppa i. Vi välte och körde rakt in i väggen så många gånger att det är otroligt att vi inte blev mer delli. Våra huvuden blev härdade snabbt av alla smällar. Om man kunde tävla i hjärnskakning hade vi vunnit guld.

Jag visste mycket väl när Osman planerade sitt första bax. Han hade lärt sig från film att man måste ta sig från platsen med ett fordon för att inte lämna spår. Vi var små, och han hade gjort det tydligt att han hade något viktigt att göra den eftermiddagen. Jag försökte hjälpa honom utan att vara för tydlig med att jag fattade vad han skulle göra. Jag sa att jag kunde skjutsa honom, med kundvagnen, för han behövde ju ett fordon.

Osman vägrade, och det kom fram senare att idioten hade valt sparkcykel som sitt fordon. Smidig ändå som lyckas på en sån hatotig sparkcykel.

Han håller fortfarande dom världarna helt separat. Jag

ser aldrig spår av hans karriär när jag är med honom, mer än personlighetsförändringen som har kommit med den. Det finns vissa faktorer som Osman aldrig pratar om och jag har valt att respektera tystnaden. Hans mamma och hans inkomst, förbjudna ämnen.

Jag vet inte hur många gånger jag har försökt prata med honom om att lägga ner, men han skämtar bara bort det. Han pekar alltid på sig själv och säger: ”Kolla på min swag och sen på din, du måste bli mer stylish om du ska ha hållbara argument”.

Jävla Osman. Just nu är en sån stund då jag vill bryta din panna.